
IZ KNJIŽEVNE KRITIKE O PJESNIŠTVU VLADIMIRA PERNIČA

(...)

Pernić i Sinčić – pjesnički bardovi u Kaj & ča biblioteci Kajkavskoga spravišča

Smisao objave dviju, kaj & ča zbirki u zajedničkoj knjizi – Perničeve u zajedništvu s onom Ive Kalinskoga (*Cicirici & senjali*), Sinčićeve sa zbirkom Stanislava Petrovića (*Zvoni & vitar*) – nije u nadmetanju ili ogledavanju, niti izjednačavanju njihovih pjesničkih identiteta. Tim više što uobičajeno izabrani autori te biblioteke nisu neka prolazna pojava ili tek književnopovijesni podatak u određenoj etapi hrvatske književne suvremenosti. Antologijska su to imena, većinom tzv. bilin-gvalnog pjesničkog iskustva, sudionici revitalizacijskih *kaj & ča* procesa, “poezije novog izraza” (Črnja), posmodernističkog pjesništva. Kaj & ča poezija pouzdanim su *predloškom* raznih *antologijskih probira* (iako nedovoljno korištena).

Ohrabrujući je i ravnopravniji status te poezije u književnopovijesnim pregledima i studijama, zahvaljujući mjerodavnim znanstvenicima (poput Jože Skoka, Cvjetka Milanje, Borisa Domagoja Biletića...).

Unutar programa Kajkavskoga spravišča kaj & ča zbirke povezane su temeljima njihovih razlika, u istoj sudbini njihovih materinskih jezika, te ravnopravnom uključenošću u sveukupni korpus hrvatske književnosti – što uvijek naglašavam.

Temeljna i trajna zaokupljenost poezije diskretno programatskog modela pisanja **Vladimira Pernića** jesu *znakovi*: prije svega, **zemlje** - kao JEZIK (podloga materinskoga čakavskoga jezika), i znaci, SENJALI **stvaranja**, umjetničkog – kao KAMEN (“ubjoak”). U diftongizacijskoj realizaciji - **ubjuak** – to je mjesto užitka u tekstu u kojem se sastaju i *kaj* i *ča* (u “jeziku koji se sjeća djetinjstva”, kako bi to bio sažeo Mladen Kuzmanović). O zavičajnim izvorištima i domu jezika Vladimira Pernića, o “ljubavi za stvarnu i duhovnu zemlju – zavičaj”, znamenju *ubjaka* u njegovoj poeziji, pisali su najizrazitije Božo Jakovljević, Josip Bratulić,

Miroslav Sinčić, Mate Ćurić, Mirjana Pavletić... Senjali jesu i provodni motiv i semantički sažetak cjelokupne mu poezije (od prve zbirke *Ubjačić*, 1979. do knjige *Suita Mediterranea*) (...).

[B. Pažur: Višestruko povezivanje hrvatskoga kulturnog prostora - KAJ, XLVII, Zagreb 5-6 (2014)]

Živi kaj i ča

Ivo Kalinski, Vladimir Pernić, Cicirici & Senjali, Kajkavsko spravišće, Zagreb, 2007.

»Vitiznanci, knjigopisci, vsake fele kajkavski meštri«, naglasio je Ivo Kalinski u knjizi *Cicirici & Senjali*, (a ja dodajem: i čakavski meštri), nisu zaboravili svoj zavičajni glas. I to kakav glas: proćućen, gibak, živahan, rječit, asocijativan, pun ritma i glazbe onomatopejske. (...)

Blindijerana pizza Ive Kalinskog poetska je meštija per eccellente, umijeće riječi koje pjesnik ispisuje u srcu da se osovi čovjek (»kaj imaš zreči – ne zderžavaj se!«). I tako se zbio pravičan i nadahnut spoj kajkavske i čakavske Riječi: »Biti cicirici na odhičeni pizzi, cicirici, peteh, kokotiček, petelinček; skrita kača vu travi«, dok u isto vrijeme »Vonj mluade zurane zemje diši. Sonce se smije. / Učka klebuk negnala. Iz bukalete pije.«

Pernićeva Gloria Čakaviana sva je u znaku rodnog kamena (kamika!) koji ima i miris, i snagu, i toplinu, koji živi u srcu i očima ljudi, a čovječji život je u tom kamenu »muala, muala, / Tanka brazda«. Muzikalnost i slikovitost Pernićeva stiha otkriva izvornu, specifičnu duhovnost materinske čakavske Riječi (Roč) u kojoj se istarski pejzaž isprepleće s radošću života. Njegova poetska nadahnutost »išće bokunić zlata«. A to zlato su i povijesna sjećanja i – ljubav. To nije Balotina pjesnička tužaljka: »Nikad se mi nećemo pokriti s jenin lancunon«, već nježna kantilena, žudni kanat od ljubavi.

Poetski triptih, Slika druga, Slika treća, Zadnji pljes opojne su ljubavne pjesme u kojima se aura ljubavnog osjećaja razliježe poput skladne glazbe. »Tko će izdržati tu ljepotu?« (»Ki će zdržat tu lipotu?«), pita se namurani pjesnik, a personificirana metafora »A mi smo u rukama stiskali sunce« (»A mi smo v rakah stiskali sonce«), uzdiže njegov poetski senzibilitet do vrhunca ljudske oduhovljenosti:

»A mi smo v rakah stiskali sonce / Srhi sva nan šli / Besede nisva rabile / Bili smo sami / Jas i ti / Dlanu mehki sva pekli / Luase miluvali / Ubraz takinjali / i u zvizdah plavali gorki / Soncaistok je prinesav novi dvan.«

Prijevodni pjesama i pjesničke proze u ovoj knjizi, bilo da su doslovni ili slo-

bodni prepjevi, dobro su došli. Sve u svemu: pjesnički kontrapunkt Kalinski – Pernić u knjizi *Cicirici & Senjali* izvrstan je nakladnički pothvat.

Ljerka Car Matutinović

[Iz *Vijenca*, književnog lista za umjetnost, kulturu i znanost, br. 367, 27. ožujka 2008., Matica hrvatska, Zagreb]

VLADIMIR PERNIĆ, novinar, pjesnik, publicist, organizator i voditelj kulturnih manifestacija. Rođen je 1946. godine u Hlajima nedaleko Roča. Gimnaziju je završio u Pazinu, a u Rijeci

je diplomirao na Pedagoškoj akademiji. Dugi niz godina radio je kao prosvjetni, kulturni i javni djelatnik. Od 2000. pa do umirovljenja 2011. godine radio je kao novinar na Hrvatskom radiju - Radiju Puli gdje je ostvario niz autorskih emisija. Veliki je pobornik ideje o očuvanju duhovne i materijalne baštine svoga zavičaja, ljubitelj i njegovatelj tradicijskih vrijednosti. Pokrenuo je i organizirao brojne kulturne manifestacije na Buzeštini i šire. Vodio je akcije Katedre Čakavskog sabora Roč na projektu obnove Huma i izgradnji Aleje glagoljaša. Jedan je od osnivača Male glagoljske akademije u Roču. Inicirao je i vodio projekt izrade replike Gutenbergove preše u Roču.

Vladimir Pernić

Utemeljitelj je i voditelj multikulturne udruge “Prijatelji Roča” koja okuplja renomirane umjetnike iz različitih područja umjetničkog stvaralaštva.

Inicijator je i voditelj kulturno-edukativnih susreta “Puli ugnjišci v Roče” koji su se kroz tri ciklusa održavali od 2015. do 2018. godine.

Poeziju je počeo pisati sedamdesetih godina na ročkom dijalektu oslikavajući kroz svoje stihove rodni zavičaj, ljude i događaje, a motiv koji se neprestano provlači kroz njegovu poeziju i koji ga čini prepoznatljivim jest motiv kamena – ubjuaka – kao nepresušnog vrela inspiracije za dijalektalne, ali i za stihove na književnom standardu. Bogata srednjovjekovna kulturna, poglavito glagoljaška, povijest Roča i Huma, nadahnula je čitave cikluse njegove novije poezije, a u tim se pjesmama i jezikom približio starohrvatskom izričaju.

Objavio je šest zbirki pjesama: *UBJAČIĆ* (1979.), *SRHI* (1990.), *ZNAMEN* (1996.), *CICIRICI & SENJALI* (2007.) zajedno s kajkavskim pjesnikom Ivom Kalinskim, *SUITA MEDITERRANEA* (2013.) i *IZNUCANI VERŠI* (2018.).

Mnoge su mu pjesme uglazbljene (J. Kaplan, D. Prašelj, Đ. Dekleva Radaković, N. Millotti, B. Krajcar, N. Kalogjera, D. Bassanese, B. Zahtila, B. Glavina).

Zajedno s akademskim slikarom Franom Parom iz Zagreba, 1996. godine objavio je